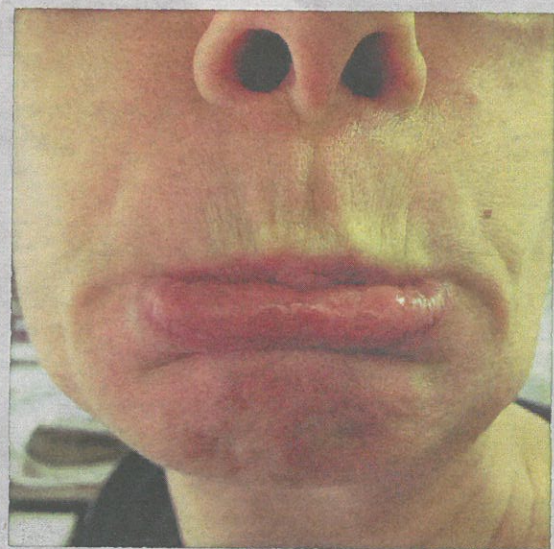
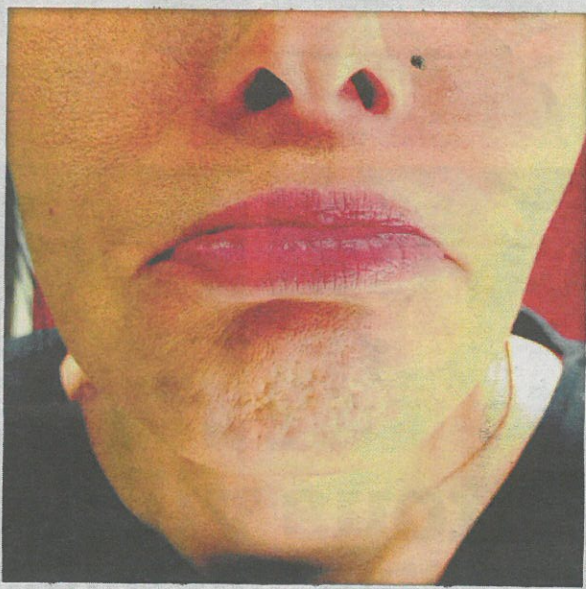
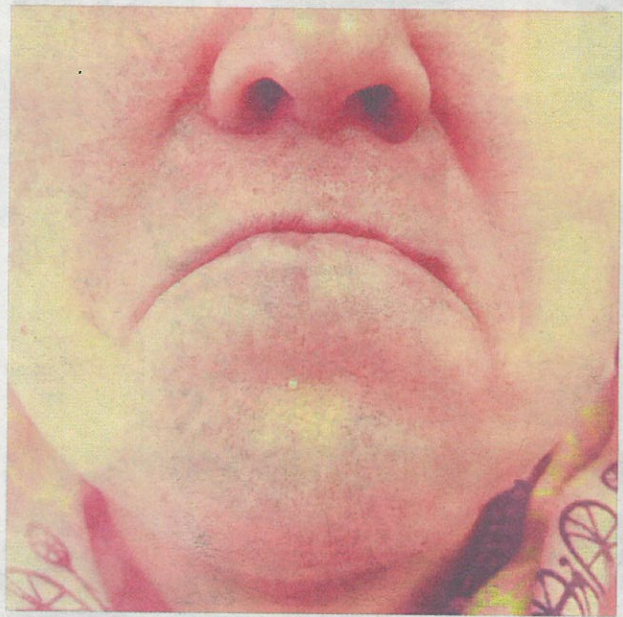

Kun työpaikalla on paha olla

VIHAAN TYÖTÄNI! Työpahoinvointi on yllättävän yleistä suomalaisilla työpaikoilla.

NINA LEINONEN nina.leinonen@ilmedia.fi
KUVAT JENNI GÄSTGIVAR

Irtisanomiset painavat

Irtisanomisuutisia saa lukea lehdistä päivittäin. Irtisanottavien tilanne ei ole mukava, mutta ei ole myöskään työhön jäävien. Työtä on enemmän kuin ehtii ja pystyy tekemään, selvyttä ei ole kuka on aikaisemmin tehnyt ja mitä, ja porukan lähtiessä strategiat vaihtuvat niin usein, ettei kerkiä perässä pysymään tai saa niistä tolkkua. Tämän takia myös töiden priorisointi on todella hankalaa. Näkyvää työtä pitäisi kuitenkin saada tehdä paljon, jotta esimiehetkin tietävät sinun tekevän töitä. Vastuunottajia on vähän, toimenpiteitä pitäisi tehdä paljon eikä uusia ideoitakaan katsota suopeasti, vaikka muutoksia pitäisi pystyä tekemään. Uuden työpaikan saaminen on vaikeaa. Tiedostaen tämän tosiasian otan

silti ensi yt-kierroksella mieluiten lapun käteen kuin jään taloon.

UUSI TYÖPAIKKA HAUSSA

Professori Marja-Liisa Mankan kommentit:

"Kukaan ei voi tänä päivänä olla varma omasta työpaikastaan, ja on luonnollista, että se rasittaa henkisesti. Työkaveritkin kokevat tilanteen samalla lailla, joten siitä voisi keskustella ääneen. Lisäksi voisi porukalla miettiä, mitkä työt ovat tässä tilanteessa tärkeimmät, jos kaikkiin ei aika riitä. Ainakin se vähin, mitä voisi tehdä, on kartuttaa omaa osaamistaan ja yrittää säilyttää malttinsa. Kiire estää näkemisen ja saattaa lisätä kuormaa entisestään.

Hautajaistunnelmissa

Olen ollut samassa työsuhteessa kohta yhdeksän vuotta. Olen tehnyt taloushallinnon työtä isossa organisaatiossa ja alkuajana näin paljon ihmisiä. Sähköistymisen myötä työstäni on tullut yksinäistä ja rutiininomaista. Tylsä työkin menisi, jos kahvitunnilla saisi hiukan naurahda. Sosiaalisena ja sääntöjä soveltava en oikein istu kirjanpitohommiin. Nyt porukkaa laitetaan pihalle oikein urakalla ja kahvitunnilla työkaverit ovat kuin hautajaisissa. Pelkäävät työpaikansa puolesta. Päteminen on lisääntynyt ja selkään puukotus. Viime viikolla kävin johtajalle ilmoittamassa, että mikäli työt eivät pysyvät samoina, niin minut saa irtisanoa. Vaikka tulevaisuus

hiukan pelottaa, olo on keveä. Mutta koitetaan olla toisillemme hyviä työkavereita.

EKI

Professori Marja-Liisa Mankan kommentit:

"Työkaverit ovat tärkein työssä jatkamisen peruste. Sen jälkeen tulevat mielekkäät työtehtävät, kannustaminen ja hyvä johtaminen. Puhutaan sosiaalisesta pääomasta, yhteisöllisyydestä. Mikä lisäisi sitä? Mitä itse kukin voisi tilanteelle tehdä? Myönteisyys kytkeytyy tulokselliseen työskentelyyn ja työnilo siirtyy asiakkaalekin. Tunteet tarttuvat, negatiiviset helpommin kuin positiiviset.

Tiuskiva esimies

Vihaan työtäni joka päivä enemmän. Lisää vastuuta ja työmäärää nostetaan mutta palkka ei nouse, vaikka sitä olenkin pyytänyt tarkastamaan ainakin kahdesti. Esimieheltä on tullut molemmilla kerroilla vastaukseksi, ettei voida nostaa vaikka haluaisin ja syyksi sanotaan huono taloustilanne. Vaikka kuulun esimiehen "luot-toihmisiin", saan esimerkiksi hammaslääkäriajasta kiukut niskaani. "Varmasti saa ajan työajan ulkopuolellakin". Ihan totta, varmasti saakin, mutta tällä palkalla kun ei yksityiselle mennä. Kunnallisella puolella ei pahemmin aikoja päätetä, ellei halua päästä hoitoon noin puolen vuoden päästä.

Myös lapseni sairastuminen on esimiehelle myrkyä, itsestäni nyt puhumattakaan. Vaikka minulla poissaoloja onkin harvoin, ovat ne silti syy tiuksia joka kerta.

Samanarvoiset kollegat saavat

